

Cathy Bramley

DE
PATCHWORK
FAMILIE

Ze is op zoek naar hechting,
Evergreens is haar thuis

Cathy Bramley

De
patchworkfamilie

Vertaling Patricia Pos

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

Dit was een van de slechtste ideeën die ik ooit had gehad. ‘Een van de’, want die keer dat ik op de meisjestoiletten een gaatje in mijn oor prikte met Rosie Featherstones oorbel verliep ook niet zo best. Het litteken was nog steeds te zien, en ook Rosie was nooit meer helemaal de oude geworden.

Het was echter nog veel stommer om uitgerend met Eric te gaan lunchen, en dat ook nog eens in een knus restaurant op een dag zoals vandaag. Als ik had geweten dat hij me mee hiernaartoe zou nemen, had ik wel iets anders dan mijn versleten tuinbroek en een gestreept T-shirt aangetrokken. Al zou het waarschijnlijk nog verstandiger zijn geweest om helemaal niet op zijn uitnodiging in te gaan. Het was halverwege september en ik wilde vandaag eigenlijk wat in de achtertuin van Welcome Cottage werken. Nu was het immers nog mooi weer. Maar toen had Eric aangebeld om me met een wel erg officiële envelop in zijn hand mee te vragen naar Vino’s, een wijnbar in de buurt van ons oude appartement.

Terwijl hij de kurk uit een fles bubbels probeerde te worstelen, leunde ik uit voorzorg een stukje van hem weg. Het zweet stond op zijn voorhoofd, maar toch had hij de hulp afgeslagen van de wijnober die ons nu met een triomfantelijk glimlachje om zijn lippen van een afstandje bekeek. Ik schrok toen de kurk eindelijk los plopte. Er spoot wat schuim uit de fles en Eric schonk tevreden twee glazen voor ons in.

‘Proost!’ Met twinkelende ogen tikte hij zijn glas tegen dat van mij.

‘Ik weet niet of bubbels onder de huidige omstandigheden wel zo gepast zijn,’ zei ik terwijl ik toekeek hoe hij meteen een derde van zijn glas achterover gooide.

Hij gaf me een por tussen mijn ribben. ‘Ach, Gina, we kunnen dit toch net zo goed feestelijk afsluiten?’

‘Volgens mij heb ik je dat al eens eerder horen zeggen,’ zei ik, waarna ik een klein slokje nam.

Hij grijnsde. Op de dag dat ik uit ons appartement vertrokken was, had hij precies dezelfde woorden gebruikt. Destijds had ik hem het feestje dat hij voor ogen had niet gegeven, en dat zou vandaag ook niet gebeuren.

‘Niet geschoten is altijd mis.’

Ik lachte om de haast vrolijke teleurstelling in zijn ogen. ‘Misschien kan een klein afscheidsdrankje inderdaad wel geen kwaad.’

We hadden samen immers ook mooie tijden gekend. De redenen van onze breuk stonden me nog kraakhelder voor de geest, maar lang niet alles aan onze relatie was slecht geweest. Eric was zeker niet onaardig, maar hij paste gewoon niet bij me. Ik was blij dat we desondanks nog wel met elkaar konden lachen.

‘Bedankt dat je met me meegegaan bent,’ zei hij oprecht. ‘Het leek me toch fijn om dit op de een of andere manier te vieren. Je zegt zelf immers altijd dat elke mijlpaal, hoe klein of groot die ook is, het waard is om gevierd te worden.’

‘Elke *positieve* mijlpaal, ja,’ merkte ik op.

Die regel gold zeker voor kinderen. Een zwemdiploma, een goed cijfer voor een toets, het bereiken van een nieuw leesniveau en zelfs een succesvolle plas op een potje mocht wat mij betreft uitgebreid worden gevierd. Die aanmoediging kon ze net dat beetje extra zelfvertrouwen geven dat ze nodig hadden om in zichzelf te leren geloven.

Een passerende serveerster met donker haar en een bleke

huid zag onze fles cava en bleef bij ons tafeltje staan. ‘Ach gos, wat zitten jullie er gezellig bij! Iets te vieren?’

‘Eh, nee,’ zei ik zachtjes, in de hoop dat ze snel weer door zou lopen.

‘O jawel.’ Eric legde zijn arm om mijn schouders en lachte naar haar. Ik zuchtte. ‘Dit is een hele speciale dag voor ons.’

‘Ach gos,’ zei de serveerster nog eens, waarna ze ons vertelde wat de soep van de dag was en twee lunchmenu’s op ons tafeltje legde.

‘Was dat nou echt nodig?’ fluisterde ik, waarna ik zijn arm van me af duwde. De vrouw aan het tafeltje naast ons stootte haar mannelijke gezelschap aan en knikte in onze richting. ‘Iedereen kijkt naar ons. Waarschijnlijk denken ze dat je me nu elk moment ten huwelijk kunt vragen.’

Eric schoof zijn menu aan de kant. ‘Ik vind dat we erg trots op onszelf mogen zijn. We hebben immers iets voor elkaar gekregen wat veel andere koppels niet lukt.’

‘We zijn gescheiden. Dat lijkt me niet bepaald iets om trots op te zijn.’

‘Maar ondanks dat zijn we vrienden gebleven, Gina,’ zei hij, waarna hij zijn hand op die van mij legde. ‘En dat is absoluut iets om trots op te zijn. Bedankt dat je onze breuk zo makkelijk voor me gemaakt hebt.’

Ik lachte en trok mijn hand weg. ‘Bedoel je dat nou als compliment?’

‘Natuurlijk.’ Hij fronste.

‘Je had net zo goed meteen kunnen zeggen dat ik zo’n slechte echtgenote was dat je blij bent om van me af te zijn.’

Eric had wel een punt, want ik had het hem inderdaad erg makkelijk gemaakt. Hoewel we allebei achter onze scheiding stonden, had ik hem laten bepalen hoe die verliep – alsof ik hier de schuldige partij was. Ik liet me wel vaker door anderen leiden, maar dat wilde ik graag veranderen. Als ik ooit nog een

keer trouwde, zou ik het heel anders aanpakken. Ik zou vanaf het begin voor mezelf opkomen en me niet zomaar meer naar de wensen van mijn partner schikken omdat ik nu eenmaal makkelijk was.

Mijn ex-man zag er verward uit. ‘Ik bedoel alleen maar dat ik je een fantastische vrouw vond om van te scheiden.’

‘Eric!’ Mijn mond viel open. ‘Je maakt het alleen nog maar erger!’

Onze scheiding was het rotste en meest verdrietige dat ik in mijn hele leven had meegemaakt. Eric en ik hadden geen kinderen om iets voor te regelen of huisdieren om te verdelen en we waren geen van beiden vreemdgegaan, waardoor het proces niet al te ingewikkeld was geweest. Desondanks vond ik het erg pijnlijk, vooral op de dag dat ik uit ons fijne appartement was weggegaan. Hij had het geen enkel probleem gevonden als ik tot de verkoop was gebleven, maar ik vond het geen goed idee om als vrienden met elkaar te blijven samenwonen. Waarschijnlijk had hij dan binnen de kortste keren gezegd dat ik heus niet op de bank hoefde te slapen, en eenmaal in ons huwelijksbed zou hij zijn handen ongetwijfeld niet thuis hebben gehouden... En ik zou waarschijnlijk hebben toegegeven, want hoewel ik er knettergek van werd hield ik nog steeds van hem. Het leek me dan ook verstandiger om meteen de nodige afstand te nemen, waardoor we nu zonder ingewikkeld gedoe waren gescheiden. Misschien had Eric dus eigenlijk wel gelijk en hadden mijn keuzes het scheidingsproces een stuk makkelijker gemaakt.

‘Je haar ziet er goed uit, trouwens,’ zei hij. Blijkbaar leek het hem beter om over iets anders te beginnen, en ik zag dat hij naar het eten keek dat door een ober naar een tafeltje aan de andere kant van de bar werd gebracht.

Ietwat onzeker streek ik een golvende pluk achter mijn oor. ‘Dank je.’

Afgelopen zomer was het nog donkerbruin met paarse stroken geweest, maar inmiddels had ik mijn eigen roodblonde kleur terug. Nu de ochtenden steeds koeler en herfstachtiger werden, voelde dat erg goed.

‘Ik was bijna vergeten wat je eigen haarkleur ook alweer was,’ zei hij terwijl hij mijn middenscheiding bekeek. ‘Ik schrik wel een beetje van het grijs, maar vind het erg knap dat je ook dat hebt omarmd.’ Hij tilde zijn glas weer op en nam slurpend een slok. ‘Al ben je natuurlijk halverwege de dertig, dus dan begint de ouderdom toch toe te slaan.’

‘Ik ben vierendertig,’ zei ik zo kalm mogelijk. ‘En ik heb nog maar een paar grijze haren. Die had jij al toen ik je zes jaar geleden ontmoette.’

‘Ja, maar ik ben een—’ Zodra hij mijn opgetrokken wenkbrauw zag, besloot hij het woord man blijkbaar niet uit te spreken. Hij schraapte zijn keel. ‘Een saaie oude lul wat modetrends betreft. En ik heb al sinds de middelbare school hetzelfde kapsel.’

Ik perste mijn lippen op elkaar. Dat klopte niet helemaal, want hij had ooit een van de langere kapsels van David Beckham uitgetprobeerd. Maar al gauw waren zijn vrienden hem *Shaggy* gaan noemen en zongen ze steeds als hij binnenkwam het titelnummer van *Scooby-Doo*.

‘Terwijl jouw haar inmiddels zo’n beetje alle kleuren van de regenboog heeft gehad,’ zei hij.

Ik verfdde mijn haar al sinds ik zestien was en de aandacht van mijn ouders had willen trekken. Dat was alleen niet gelukt, want ze hadden geen van beiden ooit iets over mijn continu veranderende kapsels gezegd.

‘De kinderen zijn ontzettend gek op mijn haar. Vooral de meisjes. Toen ik het in de lente groen met blauw had geverfd, vonden ze me net een zeemeermin.’

‘Een zeemeermin.’ Eric lachte. ‘Dat zouden je ouders waarschijnlijk belachelijk vinden.’

‘Die verbazen zich nergens meer over.’ Zodra Eric de fles cava optilde, legde ik mijn hand op mijn glas zodat hij dat niet kon bijvullen. Wat ik deed viel in de ogen van mijn ouders altijd in het niet bij de prestaties van mijn broer Howard en dus vertelde ik hen amper meer iets over mijn leven.

‘Hoe gaat het met het bureau?’ vroeg ik nadat ik mijn familiefrustraties had weggeslikt.

‘Fantastisch!’ antwoordde hij grijnzend.

Vlak voor onze eerste ontmoeting was Eric een wervingsbureau voor leraren begonnen dat Teachers On Demand heette. Tijdens zijn vorige werk op een uitzendbureau was hij er namelijk achter gekomen dat Derbyshire wel een bedrijf kon gebruiken dat scholen aan tijdelijke leerkrachten hielp. De afgelopen jaren had hij daar steeds meer kennis over opgedaan, waardoor zijn zaak erg goed liep.

‘Wat fijn.’ Ik hief mijn glas en glimlachte naar hem. ‘En dat terwijl september normaal gesproken zo’n rustige maand voor je is.’

‘Er komen inderdaad nog niet zoveel aanvragen binnen.’ Hij wuifde mijn woorden weg. ‘Het nieuwe schooljaar is immers net begonnen en de meeste leraren hebben zo vlak na de zomervakantie nog volop energie. Maar over een paar weken gok ik dat scholen er heel anders voorstaan.’ Hij wreef in zijn handen. ‘Stress, griepjes, verkoudheden, zwangerschappen... binnenkort zijn er vast weer uitvallers genoeg.’

‘Arme leraren,’ zei ik terwijl ik terugdacht aan mijn eigen ervaring als docent.

Eric haalde zijn schouders op. ‘Zo gaat het nu eenmaal, hoewel geen enkele ondernemer het natuurlijk fijn vindt om een rustige periode te hebben. Gelukkig heb ik nog genoeg andere dingen te doen.’ Hij leunde een stukje naar me toe. ‘Ik ben het bureau aan het uitbreiden. Dat is een riskante stap, maar hopelijk wel een die uiteindelijk de moeite waard zal zijn. Het

is dus maar goed dat je niet meer voor me werkt.’

‘Dat ik niet meer met je sámenwerk, bedoel je. Ik was immers mede-eigenaar en voor tien procent ben ik dat nog steeds.’

Eric was weliswaar de bedrijfsleider, maar toen ik ermee had ingestemd mijn baan als invaldocent op te geven om met hem te gaan samenwerken had hij me verzekerd dat ik net zoveel over Teachers On Demand te zeggen had als hij. Ik onderhield het contact met de leraren, hij stelde de contracten voor scholen op en we hadden afgesproken dat we ons werk nooit mee naar huis zouden nemen. Dat laatste was ons alleen nooit zo goed gelukt.

‘Ja, nou ja, ik bedoel dat jij het risico waarschijnlijk nooit had durven nemen, waardoor het bedrijf niet had kunnen groeien en we ook niet meer winst hadden kunnen maken.’

Daar had hij een punt, want ik hield erg van zekerheid en zette die niet graag op het spel.

‘Zou je dan naar mijn bedenkingen geluisterd hebben?’ vroeg ik. ‘Dat zou dan voor het eerst zijn geweest.’

‘Waarschijnlijk niet.’ Hij grijnsde me toe. ‘Maar goed, laten we geen ruzie maken. Niet vandaag. En wat die tien procent betreft: ik weet dat je graag van je aandelen af wilt, maar het is me nog niet gelukt om het geld te verzamelen om je te kunnen uitkopen. Ik probeer het zo snel mogelijk bij elkaar te krijgen.’

‘Dat weet ik,’ zei ik glimlachend. Eigenlijk had ik hem mijn aandelen in het bedrijf simpelweg willen schenken, maar mijn advocaat had me geadviseerd mijn recht op een vergoeding niet zomaar van de hand te doen. Sindsdien deed Eric er alles aan om het bedrag bij elkaar te sprokkelen dat mijn aandelen waard waren. Hij was een harde werker en dus had ik er alle vertrouwen in dat hij me binnenkort alsnog kon betalen. In de tussentijd redde ik me prima met het geld dat ons appartement had opgebracht en met mijn deel van de winst van het

bedrijf. Ik had in mijn leven nooit veel geld gehad en dus had ik weinig nodig.

‘Hoe is het met jou? Hoe bevalt het boterhammen smeren, poepluiers verschonon en knutselen?’ Eric rolde de stam van zijn glas tussen zijn lange vingers heen en weer. *Hij heeft een erg sterke grip*, had mijn moeder bij hun eerste ontmoeting opgemerkt, waarmee ze bedoelde dat hij erg ambitieus en volhardend was. Dat had Eric een groot compliment gevonden. Mijn vader had gelachen en gezegd dat ik dan waarschijnlijk een flinke kluif aan hem zou krijgen, aangezien ik juist het liefst zo veel mogelijk vakantie vierde. Bijna corrigeerde ik hem – ik had immers hard gewerkt om mijn reizen over de hele wereld te kunnen betalen – maar op dat moment had Eric zijn hand glimlachend op die van mij gelegd en dus had ik gezwegen.

‘Heel goed,’ antwoordde ik. Zijn plagende toon probeerde ik te negeren. ‘De opvang zit bijna helemaal vol.’

Het maximum aantal kinderen dat ik mocht opvangen was acht, maar ik had besloten het bij zes kleintjes te houden. Meer pasten er namelijk niet in mijn huis. Op drukke dagen hoopte ik altijd op goed weer zodat de oudere kinderen in de tuin konden spelen. En ik nam niet meer dan twee baby’s aan, want met een dubbele wandelwagen was het al zwaar genoeg om iedereen van school te halen.

‘Volgens mij past het verzorgen van kinderen perfect bij je,’ zei Eric op sympathieke, maar ook ietwat neerbuigende toon. ‘Een makkelijk leven, geen stress.’

Ik was wel gewend dat Eric mijn carrièrekeuzes subtiel bekritiseerde, maar na onze relatiebreuk was het beginnen van mijn eigen kinderopvang de beste beslissing die ik ooit genomen had. Hoewel ik was opgeleid tot lerares, had ik maar een paar jaar daadwerkelijk voor de klas gestaan. Ik vond het namelijk heerlijk om met kinderen te werken en hen te zien

leren, maar het huidige schoolsysteem stond me totaal niet aan. Het maakte me ontzettend verdrietig dat kinderen zich op zesjarige leeftijd al in allerlei bochten moesten wringen om aan eindeloze maatstaven te voldoen en goed te presteren.

‘Zo makkelijk is het anders niet om elke dag acht kinderen op te vangen,’ merkte ik op. ‘Ik wil het je weleens zien doen.’

‘Nee, dank je,’ zei hij fronsend. ‘Maar als je vol zit – je bedrijfe bedoel ik, als je het tenminste zo kunt noemen – kun je toch eigenlijk nergens heen?’

Ik klemde mijn kaken even op elkaar. ‘Mijn opvang is zeker een bedrijf. En zoals elk bedrijf kan het overal heen waar ik maar wil.’

Hij keek me sceptisch aan. ‘In dat kleine huisje van je zal het in ieder geval nooit kunnen groeien. Je hoeft dus alvast geen uitbreidingsplannen te maken. Daar is immers geen ruimte voor, tenzij je verhuist.’

‘Wat grappig dat je dat zegt.’ Ik inspecteerde mijn nagels. ‘Want ik overweeg wel degelijk uit te breiden. Er is in Barnaby namelijk een groot tekort aan kinderopvang. Misschien neem ik zelfs wel personeel aan.’

Mijn hart klopte in mijn keel. Waar kwam dit opeens vandaan? Gisteren had ik tijdens mijn ochtendwandeling met de kinderen naar de eendjes nog bedacht dat ik ontzettend blij was met de huidige gang van zaken. Ik had een vaste groep heerlijke kinderen om voor te zorgen, woonde in een prachtig huisje met aardige burens en hoewel ik waarschijnlijk nooit rijk zou worden, genoot ik met volle teugen van mijn dagen.

Eric lachte. ‘Waar wil je die kinderen dan laten? Ik heb de plek waar je ze opvangt met eigen ogen gezien; er kunnen er echt niet nog meer bij.’

‘Geloof het of niet, ik heb grootse plannen, Eric.’ Met een mysterieuze blik in mijn ogen tikte ik met mijn schoen tegen de grond. ‘En nu mijn helft van de opbrengst van ons apparte-

ment op mijn rekening staat, laat ik me door niks of niemand meer tegenhouden.'

Zodra ik wist wat mijn grootse plannen precies inhielden, tenminste.

Hij knipperde verbaasd met zijn ogen. 'Heel goed.'

'En wat mijn aandelen in het bureau betreft,' zei ik glimlachend. 'Ik vind het juist hartstikke fijn om te horen dat je uitbreidingsplannen hebt. Zo worden mijn aandelen immers steeds meer waard en zul je me dus ook meer moeten betalen om me uit te kopen.'

'Eh... wat?' sputterde Eric geschrokken.

Ik sloeg mijn menukaart open en hield hem voor mijn gezicht om mijn grijns te verbergen. Die opmerking had hij duidelijk niet zien aankomen.

'Zijn jullie klaar om te bestellen?' Onze serveerster was er weer. Ze haalde een notitieblokje en een pen uit de zak van haar schort.

'Geef me vijf seconden.' Ik liet mijn vinger langs de gerechten glijden en probeerde iets kleins te vinden. Hoe sneller deze lunch voorbij was, des te eerder ik me weer op mijn gelukkige vrijgezelle leven kon concentreren.

'O, sorry.' Eric was blijkbaar alweer hersteld van mijn woorden en glimlachte haar charmant toe. 'We gingen nogal op in ons gesprek.'

Zonder op het menu te kijken, gaf hij de kaart aan de serveerster terug. 'Eén lunchplateau om te delen, alsjeblieft. Daar zag ik net een ober mee lopen, Gina, het zag er echt heerlijk uit.'

Ik keek hem zwijgend aan. Dit was nu precies de reden waarom we niet meer getrouwd waren. Dat hij continu alle beslissingen nam en dat hij verwachtte dat ik me altijd naar zijn wensen schikte.

'Van het plateau zijn twee varianten: één met Spaanse vlees-

soorten en één met vis,' zei de serveerster met haar pen in de aanslag.

'Vis, alsjeblieft,' zei Eric. 'Ze houdt erg van vis.'

'Prima.' De serveerster stak haar hand uit om ook mijn menu aan te nemen, maar dat hield ik stevig vast. Ik was inderdaad gek op vis, maar wilde Eric niet zomaar meer laten beslissen wat ik at.

'Ze bepaalt liever zelf wat ze eet. De gegrilde halloumiburger, alsjeblieft,' zei ik, waarna ik het menu dichtsliep en aan de serveerster gaf.

Die grijnsde me breed toe. 'Een hele goede keus. En u, meeneer? Of wilt u alsnog het visplateau bestellen?'

'Mijn vrouw wil het me blijkbaar graag zo ongemakkelijk mogelijk maken,' bromde Eric.

'Ex-vrouw,' zei ik.

'Dat bedoel ik,' antwoordde hij nors.

De serveerster en ik wierpen elkaar een geamuseerde blik toe en ondertussen keek Eric de wijnbar rond – waarschijnlijk om te zien wat andere mensen zoal aten, want hij had nog altijd niet op het menu gekeken.

'We vieren onze scheiding. Vandaar de cava,' vertelde ik de serveerster.

Ze grijnsde. 'Dat lijkt me inderdaad de perfecte gelegenheid om zelf te bepalen wat je eet.'

'Eric, laten we anders allebei de halloumiburger bestellen,' stelde ik voor. 'Met wat extra uienringen voor jou.'

Hij knikte en een moment later liep de serveerster weg om onze bestelling aan de keuken door te geven.

'Dat was gênant,' mompelde hij. 'Dat jij en Morticia opeens tegen me samenspannen.'

'Het was je verdiende loon.'

Hij fronste. 'Ooit vond je het prima dat ik voor ons allebei bestelde.'

‘Ik liet het toe omdat dat makkelijker was. Niet omdat het goed voor me was.’

Ik keek naar mijn ex-man. Hij en ik hadden allebei aan de ondergang van ons huwelijk bijgedragen. De dingen die ons bij elkaar hadden gebracht, waren precies de dingen die ons ook uit elkaar hadden gedreven. Onze breuk was de juiste keuze geweest en de toekomst zag er voor ons allebei goed uit. Het klopte wat hij gezegd had: dat het waarschijnlijk erg bijzonder was dat we als vrienden gescheiden waren. Eric was de afgelopen tien jaar een belangrijk onderdeel van mijn leven geweest en ik had geen spijt van onze relatie, maar mijn dagen als mevrouw Evans waren toch echt voorbij. Ik was blij om weer Moss te heten en het was hoog tijd om te ontdekken wat ik van mijn nieuwe leven wilde maken.

‘Je bent echt veranderd,’ zei Eric triest. Hij nam een flinke slok van zijn cava.

‘Ja, hè?’ antwoordde ik tevreden. ‘En volgens mij is dit nog maar het begin van mijn transformatie.’

FAMILIE, VRIENDSCHAP EN LIEFDE KOMEN IN ALLE SOORTEN EN MATEN

Na haar scheiding huurt Gina een knusse cottage op het statige landgoed Evergreens. In het grote landhuis begint ze een opvang voor kinderen uit de buurt, waar ze zich met hart en ziel voor inzet. Niet alleen zij is tevreden met dit zorgeloze en gemoedelijke bestaan, ook de bewoners van het landhuis leven op door het vrolijke geluid van kinderen om hen heen.

Als het grote huis en de cottage plotseling verkocht dreigen te worden, zijn Gina en de andere bewoners vastbesloten hier een stokje voor te steken. Met elkaar bedenken ze de gekste plannen om landgoed Evergreens te redden. Maar hoe doe je dat als je altijd hebt geleerd conflicten uit de weg te gaan? En dan staat ze ook nog eens recht tegenover de knappe Dexter, die de verkoop regelt...

Cathy Bramley is internationaal bestsellerauteur van romantische feelgoods. Eerder verschenen haar romans *Helemaal in love in Brightside Cove* en *Zomerzon op het wijndomein*. Bramley woont in een dorpje in het landelijke Nottinghamshire met haar gezin en hond Pearl.

Z&K

ISBN 978 90 2055 131 0 NUR 340

9 789020 551310

www.zomerenkeuning.nl

